

KAPITOLA 1

Uzpomínám si, ten den mám skoro jako na dlani. Stačí se naklonit a zblízka sledovat jednotlivé detaily. Je obtížné jim odolat, chránit se před voláním minulosti, znovu ji prožít. I když se ji pokouším ignorovat, nedokážu to, můj příběh nechce zemřít pod prachem zapomnění.

Divoké vlny moře mě svádějí k ponurým myšlenkám. Možná by se mi ulevilo, kdybych začala nahlas vyprávět a nechala vítr, ať odnese všechna slova pryč. Ano, tak to bude nejlepší.

Vybavuje se mi Londýn a ty nepříjemné předtuchy z posledního červnového týdne. Toho rána byly však nejsilnější a vystoupily jakoby z oparu mlhy nad Temží, aby mě připravily na další hrůzy, které mi život přichystal.

Když jsem se provdala za hraběte Charlese Egertona, vystřízlivěla jsem z pohádek o krásných princích na bílém koni, o lásce na první pohled i snové budoucnosti. Charles mě těchto falešných představ nadobro zbavil. Vytloukl je ze mě, a to doslova. Dívka, která před dvěma lety přijela do jeho sídla v Hampsteadu, byla už mrtvá. Zabíjel mě od svatební noci, bezcitností, surovostí, ponižováním. Umírala jsem mu před očima. Zřejmě pomalu, a proto přitvrdil. Vyžíval se v tom, jakou má nade mnou moc, byla jsem jeho majetek. Znamenala jsem méně než skot ve stájích, než služebná, která mu aspoň bez odporu poslouží.

Během našeho manželství jsem se proměnila v pouhý stín. Ale ne zcela obyčejný – ten můj se uměl maskovat. Naučil se

skrývat v těle, které na rozdíl od mé duše dosud vykazovalo známky života a mohlo klamat ostatní. Předstírala jsem před nimi, že jsem spokojená, mám vše, co by si žena v mém postavení mohla přát. Někdy jsem i uvěřila, že se mě ty děsy netýkají, udržovala jsem stín pevně pod zámekem. O Charlesovi se přece tvrdilo, že bude dokonalý manžel – byl tou nejlepší partií v širokém okolí. Proč tomu klamu na několik minut nepodlehnout?

Jaké měl Charles vlastně přednosti? Ach ano, poznala jsem je dobře: silné pěsti, neúnavnost, když došlo na nejhorší, a zmítala jím zloba tak divoká, že musela být darem od samotného ďábla.

Předtuchy... Kéž bych jim byla pozorněji naslouchala.

Dívala jsem se na sebe do zrcadla a nemohla uvěřit tomu, že jsem teprve nedávno oslavila dvacáté druhé narozeniny. Cítila jsem se jako uschlý strom, neschopný udržet si plody, s kořeny, jež se marně pokoušely přežívat v půdě plné kamení a nicoty.

Trhla jsem sebou, když moje komorná Anna přicházela s doktorem Johnem Harwoodem. Instinktivně jsem se víc zavinula do šálu a potřásla hlavou – před ním přece nemusím tajit žádné modřiny, které mi Charles způsobuje. Zná je, už dlouho je zná.

„Mylady,“ usmál se nepatrně.

Byl to příjemný člověk, a i když jsem nikdy neměla ráda pozornost lékařů, v jeho přítomnosti jsem si nakrátko připadala volná. Pryč s předstíráním, pryč s tou ubohou lží, která jen slouží Charlesovi. Doktor Harwood mě viděl takovou, jaká opravdu jsem – jako zlomenou bytost.

Anna se chystala odejít, ale já ji zadržela. Nechtěla jsem si ani představit, jak by se Charles zachoval, kdyby sem nečekaně vtrhl a spatřil mě samotnou v přítomnosti muže, i když lékaře.

„Kdy jste naposledy omdlela?“ zeptal se mě a pokynul mi, abych se položila na lůžko.

Vzdychla jsem si. Na tuto postel jsem si uchovala tolik nepřijemných vzpomínek... Musela jsem pevně stisknout víčka a všechno vytěsnit. Teprve pak jsem zase byla schopná zhluboka se nadechnout, utiřit bušící srdce a nechat se prohlédnout.

„Včera odpoledne,“ hlesla jsem. Bože, tohle je skutečně můj hlas? Tak křehký, tenký jako vlásek, co se snadno zatřepotá ve větru. Slyšel mě vůbec?

„Dobře, i když si myslím, že odpověď stejně známe,“ podotkl, zatímco jsem se držela veškerých jeho dalších pokynů.

Obávala jsem se verdiktu – těch slov, která se mi stanou prokletím. Jak bych se mohla radovat? Jak bych mohla zapomenout, co se stalo s těmi předchozími?

Doktor Harwood se odmlčel, pak se krátce střetl pohledem s Annou.

Rozplakala jsem se.

Potřetí už to nezvládnou. Nevydržím tu být, zůstat tu a cítit, jak ve mně roste život – mé dítě, má dcera či syn, a jak ho Charles zabije dřív, než přijde na svět.

„Budete v pořádku,“ utěšoval mě doktor Harwood a usmál se. Oči však nedokázaly lhát. Věděl stejně jako já, co s největší pravděpodobností bude následovat.

„Můžete někam odjet?“

Otřela jsem si slzy hedvábným kapesníčkem a zoufale zavržela hlavou.

„Najdeme způsob, jak vás... Jak zajistit, abyste měla pohodlí. Venkovský vzduch vám i dítěti prospěje. Jste poměrně zesláblá, potřebujete získat sílu. Musíte začít víc jíst. A věnovat se činností, které vám dělají radost.“

Po krátkém zaváhání jsem přikývla. Cornelia, Charlesova matka, se včera vrátila do Hampsteadu, ale Charles mi s ní nedovolil odjet. Neudělá nic, co by mi mohlo být prospěšné, co by posloužilo našemu dítěti, které bych snad konečně porodila.

„Je zázrak, že jste po tom všem... stále schopná...“ Lékař utichl. I tak jsem věděla, co tím chce říct. Kvůli Charlesovi jsem pokaždé po několika týdnech těhotenství o dítě přišla. Jeho pěsti, tvrdé údery, tak přesně mířené... Jednou mě napadlo, zda je ve mně nezabil záměrně. Ale proč by to dělal? Copak v něm bylo místo jen pro krutost?

„Promluví si s hrabětem Egertonem,“ prohlásil náhle.

„Ne!“ vyhrkla jsem.

„Odpusťte mi mou upřímnost, mylady, ale nevidím jinou možnost. Neuniklo mi, že ty modřiny jsou čerstvé. Třetí ztráta dítěte by vás mohla zabít.“

Natočila jsem hlavu k oknu, na jehož parapetu usedli holubi. Zatoužila jsem roztáhnout křídla, vznést se s nimi k nebesům a opustit svůj současný život. Kéž by existovala taková možnost, kéž by mi jednou osud přál a nevystavoval mě příkoří.

„Sdělím mu to sama.“

Doktor Harwood se nadechl, pak se zvedl a popadl do rukou svou koženou hnědou brašnu.

„Pošlete pro mě ve dne v noci, v jakékoliv záležitosti. Kdybyste se mnou ale teď chtěla odjet, jistě bych vašemu manželovi dokázal vysvětlit...“

Opustit dům bez Charlesova vědomí? To by se rovnalo sebevraždě. Doktor se namáhal zbytečně. Dál už jsem mu nevěnovala pozornost, ani jsem se s ním nerozloučila, když ho Anna vyprovázela. Usilovně jsem přemýšlela, jak naše třetí dítě zachráním.

Co by se stalo, kdyby se mi to tentokrát podařilo? Změnilo by se pak Charlesovo chování? Pochopil by, jak cenný je lidský život? Ušetřil by plačící dítě svého vzteku? Nechtěla jsem se ani domýšlet, co by se po jeho narození mohlo přihodit. A netušila jsem, jak moc budu litovat, že jsem s doktorem Harwoodem neodjela a neuposlechla tu neklidnou předtuchu.

Změnila bych své rozhodnutí, kdybych směla nahlédnout do budoucnosti? Tu otázku jsem si pokládala i dlouho poté.

Pořád to ještě cítím... Závan ledového vzduchu, horko, bolest, prázdnotu.

V ten den mě navštívila smrt. Víím to, vnímala jsem ji ve své přítomnosti a byla bych přísahala, že když jsem ležela na podlaze, zahlédla jsem ji postávat u krbu. Vysokou postavu v dlouhém černém hávu, která na mě upírala neviditelný zrak z temné kápě. Nastal můj čas? Váhala, zda mě zbaví utrpení, vysvobodí z prokletí? Nebo přece jen i pro mě v životě existuje nepatrná naděje? Jistě, tak to muselo být, jelikož jsem přežila.

Ale zbytečně předbíhám událostem. Předtím, než jsem se setkala se smrtí, mě navštívil *on*.

„Pan hrabě odjel s vikomtem Comptonem a obávám se, že se vrátí velmi, velmi pozdě.“

Byla jsem tehdy v salonu? Ano, seděla jsem tam a nepřítomně zírala do zdi. Na klíně jsem měla odložené vyšívání, což byl můj běžný doplněk pro případ, kdyby nás někdo přišel navštívit, a já tak mohla předstírat, že se něčím neustále zaměstnávám. Zapadala jsem tak mezi ostatní dámy, byla jsem tichá a nenáročná žena pečující o rodinný krb.

Zamračila jsem se. Nestalo se poprvé, že mi náš majordom Nathan Edwards přišel oznámit Charlesův odjezd. Nechápala jsem jeho důvody, snad to považoval za povinnost. Nenapadlo mě za tím hledat něco jiného.

„Děkuji vám,“ řekla jsem, zatímco mi postával za zády.

Čekala jsem, až se za ním dovřou dveře, rozhostilo se však naprosté ticho. Nezaslechla jsem žádný pohyb, což mě utvrdilo v tom, že stále stojí na místě.

Otočila jsem se k němu. „Můžete jít.“

Naše oči se setkaly a mně se zatajil dech. Charlesův personál se vždy snažil být neviditelný. Sotva se na nás někdo ze služebnictva odvážil dlouze pohlédnout – dokonce ani majordomové.